

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kirke-Striden i Engeland

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 57.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig09val-shoot-idm139760348573056.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

↪ Erkiendelsen heraf, det skal da være Frugten, vi høste af den Engelske Kirke-Strid, og naar disse Misgreb rettes, da vil det blive klart, at det Sextende Aarhundredes *Reformation*, der kun ved en grov Selv-Modsigelse kunde tillægge sig den *Ufeilbarhed*, den fradømde *Paven*, dog ærlig fortjener Historiens Lovtale, fordi den reddede *Menneske-Livet*, der ligesaavel i Aandens, som i Haandens Verden, trods alle sine Feil, er det Umistelige, da *ikke* det *Døde* men kun det *Levende* kan 58 tækkes Gud, skønne paa Livets Farer og rette dets Feil! Gaae vi nemlig ud fra *Samvittigheden* eller den til *Forstand* klarede *Sandheds-Følelse*, og komme saaledes fra den rette Side til *Naade-Stolen*, da see vi strax, hvor Kirke-Dørren er, som Alle maae gaae ind ad, der ikke vil stemple sig selv til Tyve og Røvere af Christen-Navnet, thi Dørren er aabenbar ved *Daaben*, og til den kan vi ikke komme uden at høre Vorherre *Jesu Vidnesbyrd* om, hvad vi skal troe og gjøre for at høre ham til og være Guds Børn i Tid og Evighed, vor Salighed visse. Begge Dele udsiger nemlig *Daabs-Pagten* baade i *Rom*, i *Canterbury* og hos os saa tydelig, at selv et Barn kan forstaae det, og at vi maae blive ved vor Daabs-Pagt, naar vi ikke vil gaae Glip ad den evige Velsignelse, som kun lyses over de Sanddrue og Trofaste i det himmelske Bad, det er en Selvfølge, saa her har vi aabenbar Klippen, hvormed den hellige, almindelige Kirke staaer og falder. Da det nu ogsaa er *selvmodsigende*, lige stridende mod *Sandheden* og *Daabspagten*, at kræve andet eller mere af de Døbte til Liv og Salighed end man selv ved Daaben har lovet begge Dele for, saa trækker Grændsen ved Daaben sig selv mellem det Fælles og Særegne, det Faste og det Flydende i Christendommen, thi det for Alle *Fælles* er aabenbar hverken meer eller mindre, end hvad Alle har hørt og annammet, Alle maae troe og bekiende for virkelig at være i det kirkelige Moder-Skiød, hvori vi ved Daaben optages, og det *christelige Levnets-Løb* maa nødvendig forholde sig til *Gienfødselen* i Daaben, ligesom det naturlige *Levnets-Løb* forholder sig til den naturlige *Fødsel*, saa det skal være en hensigtsmæssig Udvikling og Forklaring af hvad vi fødes *med*, hvorved det Maal naaes, som vi fødes til. Hvad derfor det *menneskelige Levnetsløb* er beskikket til at være: en Udvikling af Livet i Guds Billede, fra den dybeste, ubevidste Dunkelhed til den højeste bevidste Klarhed, det maa det *christelige Levnetsløb* nødvendig blive, naar *den Jesus Christus*, i hvem vi ved Daaben indpodes, virkelig er *Sandheden, Livet* og *Lyset*, og alle de *Midler*, hvorved *Maalet* skal naaes, det være sig nu indvortes eller udvortes, maae være til *fri Brug for Christi Aand*, som er i os Alle, vil altid kiendes ved hvad Herren tilhører og bruge det viselig, saa enhver slavisk Afretning til Christendom strider aldeles mod Aandens fri Opdragelse og fornægter igrunnen vor Fødsel af Aanden, thi Alt hvad som *fødes af Aand*, siger Herren, det *er Aand*.